

Proiect de Ordin pentru modificarea Anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. 3.631/2015 pentru aprobarea competenței teritoriale de administrare

Prin Anexa nr. 2 la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2752/2015 a fost aprobată structura organizatorică a direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, fiind stabilite unitățile fiscale din subordinea acestora.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 227/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, competența teritorială de administrare este stabilită prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Astfel, prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3631/2013 a fost aprobată competența teritorială de administrare a contribuabililor, fiind arondate unitățile administrativ-teritoriale la unitățile fiscale din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice.

Față de această arondare, precizăm că Primăria comunei Pantelimon a solicitat Agenției Naționale de Administrare Fiscală, prin scrisoarea nr. 805/16.02.2016, arondarea la Serviciul fiscal orășenesc Hârșova a unității administrativ-teritoriale Pantelimon, prin preluare de la Administrația județeană a finanțelor publice Constanța.

În acest sens, pentru a veni în sprijinul contribuabililor, în

scopul diminuării efortului financiar suplimentar ca urmare a deplasării pe o distanță mai mare (Pantelimon-Constanța, 62 Km, față de Pantelimon-Hârșova, 46 km), Direcția generală regională a finanțelor publice Galați a propus, prin adresa nr. GLR REG-1890/2016, modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3631/2015, în sensul arondării UAT Pantelimon de la Administrația județeană a finanțelor publice Constanța la Serviciul fiscal orășenesc Hârșova.

Proiect de Ordin al președintelui ANAF privind legitimațiile eliberate executorilor fiscali

Începând cu data de 1 ianuarie 2016 au intrat în vigoare prevederile Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, act normativ care aduce îmbunătățiri modului de administrare a creanțelor fiscale prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, prin Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și functionarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, direcțiile din cadrul agenției și organele fiscale subordonate acesteia au fost reorganizate.

Totodată, prin Hotărârea Guvernului nr. 816/2015 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 520/2013

privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, s-a prevăzut înființarea unor structuri cu atribuții de executare silită cazuri speciale funcționează la nivelul aparatului propriu al Agenției, precum și la nivelul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice.

De asemenea, conform art.3 din Hotărârea Guvernului nr.816/2015 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, Direcția executări silite cazuri speciale poate asigura participarea directă la efectuarea unor acțiuni de executare silită cazuri speciale, potrivit Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, a unor funcționari, în calitate de executori fiscali coordonatori, de regulă, în cazul în care cuantumul sumelor cuvenite bugetului de stat depășește pragul stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Pentru buna desfășurare a activității de către executorii fiscali, potrivit legii, s-a impus emiterea unui nou proiect de act normativ și abrogarea Ordinului Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1694/2014 privind legitimațiile eliberate executorilor fiscali care duc la îndeplinire măsurile asigurătorii și efectuează procedura de executare silită a creanțelor fiscale. Proiectul de act normativ reglementează procedura de emitere a legitimațiilor pentru executorii fiscali împuterniciți să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită, conform Cap. VI Măsuri asigurătorii și Cap. VIII Stingerea creanțelor fiscale prin executare silită din Titlul

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 8/2016, M. Of. nr. 225/25 martie 2016

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 8/2016, Monitorul Oficial nr. 225/25 martie 2016

Ordonanța introduce, printre altele, extinderea termenului de depunere a declarațiilor și de plată a unor impozite locale, reglementate de Legea nr. 227/2015 privind Codul Fiscal.

Termenul de declarare

Termenul de depunere a declarațiilor se prelungește de la 31 martie 2016 până la 30 mai 2016 pentru următoarele categorii de contribuabili:

- persoanele fizice care la data de 31 decembrie 2015 au în proprietate clădiri nerezidențiale sau cu destinație mixtă;
- persoanele juridice care la data de 31 decembrie 2015 au clădiri în proprietate;
- persoanele fizice și juridice care la data de 31 decembrie 2015 dețin mijloacele de transport radiate din circulație.

Termen de plată

Pentru anul 2016, primul termen de plată a impozitului pe clădiri, impozitului pe teren și a impozitului pe mijloacele de transport a fost prelungit de la 31 martie 2016 la 30 iunie

2016, cu posibilitatea beneficierii de bonificație, după caz, în condițiile achitării integrale a respectivului impozit datorat pentru 2016 până la 30 iunie 2016.

Noua Declarație 394 – Termen de implementare amânat

Urmare a unei discuții avute cu reprezentanții Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF) din România, în cadrul grupului de lucru FIC (Consiliul Investitorilor Straini), vă informăm că implementarea noului Formular 394 introdus prin Ordinul Nr. 3769/2015 cu privire la declararea livrărilor/prestărilor și achizițiilor efectuate pe teritoriul național de persoanele înregistrate în scopuri de TVA se dorește a fi amânată până la data de 1 Iulie 2016 fără depunere retroactivă a declarațiilor pentru 2016. De asemenea, includerea CNP-ului se va face doar în situații specifice. Termenul inițial de implementare menționat în Ordinul în vigoare este de 1 Aprilie 2016.

Mai mult, reprezentanții ANAF ne-au menționat publicarea unui ordin cu clarificări la noul formular 394. La momentul emiterii ordinului vom reveni cu un buletin fiscal informativ conținând detalii suplimentare cu privire la noul formular.

Transpunerea 2014/17/UE

Directivei

Pe ordinea de zi a Ministerului Economiei se află un proiect de ordonanță de urgență (denumit în continuare "OUG"), ce are ca scop armonizarea legislației naționale cu cea a Uniunii Europene în ceea ce privește contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale.

În conformitate cu Legea 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, orice autoritate publică are obligația de a supune dezbaterii publice o inițiativă legislativă și de a acorda un termen de cel puțin 10 zile calendaristice pentru a da posibilitatea terților de a depune propuneri, opinii sau sugestii la respectivul proiect.

În cazul prezentei OUG termenul menționat anterior a început să curgă la data de 23.03.2016. În urma dezbaterilor ulterioare vor putea interveni modificări ale proiectului de lege, însă apreciem că acestea nu vor fi fundamentale, întrucât cadrul general al OUG este dictat de Directiva 2014/17/UE, act normativ ce a fost adoptat în anul 2014.

În primul rând, OUG va impune în sarcina creditorilor obligația de a contribui la educația financiară a consumatorilor. Astfel, entitățile care activează în domeniul creditelor imobiliare vor organiza, cel puțin anual, activități de informare a consumatorilor, având scopul de a conștientiza consumatorul cu privire la riscurile pe care și le asumă în momentul în care contractează un credit imobiliar.

Cel de-al doilea element de noutate constă în interzicerea utilizării unor practici de legare. Astfel, creditorii vor fi obligați să accepte orice poliță de asigurare prezentată de consumator, neputând constrânge consumatorul să încheie respectiva poliță la o societate agreată de creditor.

Proiectul legislativ reglementează și publicitatea legată de contractele de credit. Prin urmare, creditorii și intermediarii de credite vor fi obligați să ofere informații clare despre contractele pe care le utilizează, într-un limbaj uzual, pentru a se elimina orice incertitudine cu privire la obligațiile din sarcina consumatorului, reieșite din respectivul contract.

În acord cu obiectivul subliniat în paragraful anterior, Directiva 2014/17/UE a impus crearea unei Fișe Europene de Informații Standardizate, registru ce cuprinde întreaga ofertă de produse de creditare existentă pe piață. În acest mod, consumatorul va putea alege creditorul de la care va contracta creditul în cunoștință de cauză și conștient de implicațiile ulterioare încheierii contractului.

În altă ordine de idei, OUG va face referire la împrumuturile în valută contractate de către consumatori, urmare a riscurilor ridicate la care se supun aceștia din urmă. Astfel, creditorul va fi obligat să introducă în contractele de acest tip o clauză prin care va acorda consumatorului, pe tot parcursul derulării contractului, posibilitatea de a converti creditul într-o monedă alternativă. De asemenea, creditorul va trebui să includă în contract și alte aranjamente de reducere a riscului valutar.

În ceea ce privește entitățile de recuperare creanțe, sunt impuse obligații de informare a consumatorilor, dar și interzicerea unor practici. Deoarece activitatea entităților de recuperare creanțe s-a dezvoltat tot mai mult în ultimul timp, neexistând o imagine de ansamblu cu privire la numărul acestora și la activitatea desfășurată de acestea, entitățile de recuperare creanțe care doresc să desfășoare activitatea de recuperare creanțe vor trebui să se înregistreze la Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor începând cu data de 21 iulie 2016. Activitățile de recuperare creanțe vor putea fi desfășurate doar de entitățile admise. De asemenea, este important de reținut faptul că proiectul de

lege impune un capital social minim subscris și vărsat în valoare de 500.000 lei.

Intermediarii de credite își vor putea desfășura activitatea doar dacă îndeplinesc criteriile prevăzute în propunere, dintre care amintim obligația de a deține și actualiza constant un nivel adecvat de cunoștințe și competență în raport cu efectuarea activităților de intermediere de credite sau cu furnizarea de servicii. Încălcarea prevederilor prezentului proiect va constitui contravenție și se va sancționa cu amendă cuprinsă între 10.000 și 100.000 de lei.

Un ultim aspect relevant vizează executarea silită a consumatorilor care se află în imposibilitate de a-și executa obligațiile contractuale. În acest caz, creditorii vor trebui să conlucreze cu consumatorul pentru a identifica cauza apariției dificultăților financiare și pentru a identifica metode eficiente de rambursare a creditului.

PwC Career-Boosting Game

PwC România a dat startul ediției din acest an a PwC Career-Boosting Game. Prin intermediul programului vor fi selectați până la 150 de studenți și absolvenți

București, 28 martie 2016 – PwC România a dat startul ediției din acest an a *PwC Career-Boosting Game*, o modalitate inovativă de a gestiona procesul de recrutare și selecție prin intermediul unei competiții bazate pe conceptul de *gamification*, care se referă la utilizarea gândirii și mecanicii jocurilor într-un context real, în mediul de business. Aceasta se adresează studenților și absolvenților interesați de o carieră în consultanță.

Competiția *PwC Career-Boosting Game* a fost lansată pe 16 martie, iar derularea acesteia va avea loc până pe 12 mai. Participanții vor intra într-o competiție dinamică, pe echipe, în care vor aborda teme de macro și micro-economie, vor interacționa pe Facebook, vor participa la workshop-uri de dezvoltare personală și vor cunoaște îndeaproape profesioniștii din cadrul PwC, cu ajutorul cărora își vor elabora proiectele.

Cele mai bune echipe vor câștiga premii în bani, iar unii dintre participanți vor putea fi selectați pentru un program de internship sau pentru poziții de consultant junior în cadrul PwC România.

“Este al doilea an în care derulăm acest joc. Impactul lui în campania de recrutare de anul trecut a fost foarte bun, conceptul în sine fiind apreciat atât de participanți, cât și de colegii noștri. Mai mult decât atât, ne-a oferit ocazia de a ne apropia de ceea ce își doresc candidații, într-o manieră care să fie utilă și să adauge valoare atât candidaților cât și organizației. Lecția cea mai importantă pentru tot ceea ce înseamnă campaniile de recrutare și selectare a tinerilor absolvenți este că trebuie să creăm un spațiu potrivit pentru interacțiune, pentru ocazii reale, necosmetizate, de a cunoaște oamenii cu care vor lucra și de a arăta ceea ce sunt și ceea ce pot să facă. Acest joc este o ocazie foarte bună de contact și dialog de calitate și în ipostaze diverse. Iar acest lucru se obține mai greu într-un proces de recrutare tradițional. În mod clar vom investi în dezvoltarea acestui concept, cât și în ‘gamificarea’ etapelor ulterioare intrării în organizație”, a declarat Ramona Simulescu, Liderul de HR al PwC România.

„Pentru toți cei care vor fi parte din Career Boosting Game avem tot felul de surprize – de la întâlniri cu colegii și partenerii noștri, până la vizite în cadrul unor proiecte împreună cu echipele de Audit sau Consultanță Fiscală.

De asemenea, vor fi organizate seminariile care sa îi pregatească pe participanți pe teme de interes pentru nivelul lor de experiență, precum și jocuri și provocări specifice tinerei generații”, a adăugat Ramona Simulescu.

Câștigătorii concursului vor fi anunțați la sesiunea de premiere din luna mai, iar cei care vor fi selectați să facă parte din echipa PwC se vor alătura firmei din luna septembrie. Se estimează că prin intermediul acestui program vor fi selectați până la 150 de studenți și absolvenți.

Pentru acei candidați pentru care procesul clasic de selecție este o opțiune mai potrivită, PwC a deschis în paralel și toate pozițiile pentru care caută candidați, iar aceștia pot aplica online pe site-ul www.pwc.com/jobs, urmând ca cei selectați să fie invitați pentru testare și interviuri în vederea angajării.

Tax Magazine nr. 03 martie 2016

- **Cosmin Flavius Costaș**

Fiabilitatea dreptului sau nevoia de profesionalizare a dreptului fiscal și a actorilor din acest domeniu

- **Editorial**

Evoluții fiscale la nivelul Uniunii Europene

- **Valentin Durigu**

Cum mă afectează tranziția de la actuala la noua legislație vamală, la 1 mai 2016

- **Horățiu Sasu**

Două soluții privind cheltuielile cu salariile în 2016

- **Adam Al-Kadi**

Importing second-hand motor vehicles in European Union.
View on Romanian and Polish regulations

- **Anamaria Măstăcăneanu**

Consecințele nerecunoașterii dreptului de deducere după pronunțarea hotărârii CJUE din cauza Salomie și Oltean

- **Andrei Iancu**

Ex nunc sau ex tunc? Asta e întrebarea

- **Cosmin Flavius Costaș**

Noul regim al contribuțiilor sociale obligatorii (II)

- **Acțiuni preliminare în materie fi scală**

Litigiu fiscal. Acțiune preliminară declanșată de Curtea de Apel Cluj

- **Gabriela Bogasiu**

Taxa pe valoarea adăugată. Condiții pentru exercitarea dreptului de deducere. Prevalența fondului asupra formei

- **Cosmin Flavius Costaș**

Jurisprudență fi scală națională

- **Jurisprudența fiscală a instanțelor europene**

Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în intervalul 13 februarie 2016 – 25 martie 2016

Piața de fuziuni și achiziții din România a înregistrat în 2015 o creștere consistentă de peste 23%

Piața de M&A din România a înregistrat în 2015 o creștere consistentă de peste 23% comparativ cu 2014, valoarea totală a acestora fiind estimată la 3,65 miliarde USD. Creșterea a

survenit în ciuda numărului mai redus de tranzacții înregistrate comparativ cu anul precedent. Față de nivelul de 36% din 2014, ponderea numărului de tranzacții care au fost făcute publice este 39% din cele 123 de tranzacții care au avut loc în 2015, valoarea medie a tranzacțiilor sub 100 milioane USD menținându-se constantă la 21 milioane USD.

După numărul de tranzacții, cele mai atractive sectoare au fost IT-ul și sectorul energetic și minier, acestea înregistrând și cele mai multe tranzacții (câte 13 de fiecare). Topul a fost completat de segmentul de *real estate* (12 tranzacții) și sectoarele de servicii și sănătate (câte 11 tranzacții în fiecare).

Majoritatea tranzacțiilor din 2015 au fost făcute de investitori străini, peste 60% din totalul tranzacțiilor fiind efectuate de investitori care și-au marcat în acest fel intrarea pe piață sau companii multinaționale care și-au consolidat poziția în România. La nivel regional, Slovacia este singura țară din Europa Centrală și de Est care a reușit să atragă o pondere mai mare de companii străine.

Comparativ cu 2014, când predominanți au fost investitorii din Germania și Austria, cei mai importanți investitori străini în 2015 au provenit din SUA. Astfel, aceștia au fost responsabili pentru 10% din investițiile străine, fiind urmați de cei din Irlanda și Marea Britanie, cu câte 8%.

La fel ca în 2014, doar 6% dintre tranzacțiile înregistrate au fost făcute de investitori români care au achiziționat ținte externe, unul din cele mai mici procente din regiune, situându-se la egalitate doar cu Bulgaria și Ungaria.

În 2015, majoritatea covârșitoare a investitorilor au fost strategici (83%), numărul tranzacțiilor efectuate de aceștia crescând cu 18% comparativ cu 2014, un trend prezent de altfel în toată regiunea, unde per total 78% din tranzacții au fost făcute de acest tip de investitori.

Creșterea valorică a pieței a fost susținută, printre altele și de tranzacțiile din domeniul financiar efectuate de jucători din domeniul bancar. Aici s-a înregistrat și cea mai mare tranzacție a anului, prin grupul italian UniCredit care a cumpărat pachetul de 45% din acțiuni deținut de Ion Țiriac la UniCredit Tiriatic Bank pentru aproximativ 771 milioane USD. Printre alte tranzacții importante a căror valoare nu a fost făcută publică amintim achiziția operatorului privat de sănătate, Regina Maria de către fondul britanic Mid-Europa Partners (estimată la o valoare de 148 milioane USD) sau achiziția Lafarge și Holcim România de către producătorul irlandez CRH, într-o mega tranzacție transfrontalieră estimată la 7.1 miliarde USD (din care aproximativ 439 milioane USD pentru activele din România).

Florin Vasilică, Liderul departamentului Asistență în tranzacții, EY România, declară:

„Anul 2015 a continuat efervescenta anului precedent. Stabilitatea macroeconomică a readus sentimentul pozitiv în perspectivele de afaceri și a dat încredere investitorilor pentru implementarea strategiilor de dezvoltare.

Sectorul vedetă, din perspectiva valorii tranzacțiilor în 2015, atât în România, cât și în Europa Centrală și de Sud-est, a fost segmentul financiar-bancar, care ne așteptăm să fie în continuare activ alături de sectoare precum IT, producție, energie sau servicii.

Date fiind previziunile macroeconomice, precum și evoluția de până acum din anumite sectoare sau portofolii de investiții, ne așteptăm ca tranzacțiile transfrontaliere să crească, pe fondul soluțiilor strategice alese de anumiți jucători din sectoarele active în M&A, pentru a ține pasul cu firmele concurente care și-au consolidat deja poziția prin achiziții”.

Platformele economice comune și TVA

Pe măsura dezvoltării tehnologiei, unele operațiuni economice se mută în spațiul virtual. Există aplicații care pot facilita accesul la un mijloc de transport, aplicații care permit identificarea oportunităților de cazare, fotografiile oricărui *free lancer photographer* pot fi descărcate în schimbul unei remunerații, achizițiile de autoturisme second-hand se fac de obicei prin intermediul unei platforme specializate, iar ludomanii au acces online la diverse tipuri de jocuri, inclusiv de noroc, fără a mai fi nevoiți să se deplaseze.

În context, la nivel european, există preocupări pentru determinarea regulilor fiscale, în special ale celor în materie de TVA, aplicabile unor asemenea operațiuni. Cel mai probabil, creșterea cotei de piață pentru actori precum Airbnb, Uber, BlaBlaCar, Streetbank, GuestToGuest a determinat Comisia Europeană să solicite, într-o primă fază, Comitetului TVA, o opinie referitoare la taxarea noilor tipuri de operațiuni economice. În fapt, interesul vizează atât prestările de servicii constând în asigurarea accesului la o platformă economică comună (caz în care entitatea ce acordă accesul ar putea intra în sfera de aplicare a TVA), cât și livrările de bunuri sau prestările de servicii, uneori reciproce, efectuate prin intermediul unor asemenea platforme (caz în care persoanele fizice care livrează bunuri sau prestează servicii ar putea intra în sfera de aplicare a TVA).

Comitetul TVA, care oferă expertiză în ceea ce privește interpretarea și aplicarea Directivei 2006/112/CE, apreciază că ambele tipuri de activități pot intra în sfera de aplicare a TVA. Cu alte cuvinte, de principiu, atunci când o persoană

fizică își oferă serviciile prin intermediul unei platforme economice comune, se va evalua dacă ea desfășoară o „activitate economică” susceptibilă să conducă la considerarea acestei persoane drept o „persoană impozabilă”.

În această ambianță, este foarte posibil ca în perioada imediat următoare să existe eforturi de rescriere sau completare a regulilor în materie de TVA, la nivel european, pentru reglementarea fiscală a acestor domenii.

Contribuabil (in)activ. Efectele anulării parțiale a Ordinului președintelui ANAF nr. 1167/2009. Prin decizia civilă nr. 873 din 23 martie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a confirmat o soluție a Curții de Apel Alba Iulia și a menținut anularea parțială a Ordinului nr. 1167 din 2009 al președintelui ANAF, în sensul excluderii unui contribuabil din lista contribuabililor inactivi. Această soluție va fi probabil doar prima dintr-o listă mai lungă (întrucât există mai multe soluții similare ale instanțelor de fond, care își așteaptă confirmarea la Înalta Curte de Casație și Justiție). Prin urmare, se va pune și problema repunerii acestui contribuabil și a tuturor partenerilor săi comerciali în situația anterioară. Concret, organele fiscale vor fi nevoite: să reevalueze toate tranzacțiile contribuabilului în cauză, întrucât acesta a fost activ (în perioada 2009 – 2016, în speța noastră, de exemplu); să reformeze actele administrative fiscale care au drept premisă declararea unui contribuabil ca fiind inactiv; să retragă sesizările penale referitoare la pretinse prejudicii aduse bugetului public național, atunci când acestea au drept premisă starea de inactivitate fiscală a contribuabilului; să reevalueze situația tuturor celorlalți contribuabili cărora li s-a refuzat, în perioada relevantă, dreptul de a deduce TVA sau cheltuielile din relația cu un contribuabil declarat nelegal ca fiind inactiv. În fapt, acesta este prețul pe care fiscul îl plătește, la un interval de timp considerabil de la data emiterii unor acte administrative nelegale, în procedura de declarare a

inactivității fiscale.

Clauza de aprovizionare exclusivă și obligația de neconcurență în contractul de franciză. La nivel unional, Comisia Europeană a adoptat Regulamentul nr. 330/2010 privind aplicarea art. 101 (3) TFUE categoriilor de acorduri verticale și practici concertate prin care se oferă o definiție mai puțin rigidă a noțiunii de franciză. Orientările privind restricțiile verticale definesc acordurile de franciză drept acorduri verticale ce conțin licențe ale unor drepturi de proprietate intelectuală, referitoare în special la mărci comerciale sau semne și know-how, pentru folosința și distribuția de bunuri sau servicii.

Clauza de aprovizionare exclusivă (*exclusive purchase clause*) presupune ca francizatul să consimtă la aprovizionarea exclusivă de la francizor. Această obligație de cumpărare exclusivă acoperă două situații ipotetice posibile: francizorul impune o obligație exclusivă de furnizare a bunurilor sau serviciilor sau atunci când furnizorul solicită distribuitorilor să utilizeze o sursă de aprovizionare desemnată de către el pentru cumpărarea echipamentului sau pentru amenajarea sediului. Regulamentul nr. 330/2010 califică acest tip de clauză drept o obligație de neconcurență (*non-competite clause*). În condițiile în care obligațiile de neconcurență impuse pe o perioadă de maxim 5 ani nu sunt susceptibile de a fi prelungite în mod tacit iar obligațiile de cumpărare sunt în proporție de sub 80% din totalul de aprovizionare, indiferent de durată, acestea sunt considerate legale doar atunci când cota de piață a furnizorului sau a distribuitorului nu depășește 30%. Mai mult, nu este incident art. 101(1) TFUE atunci când obligația de neconcurență este necesară pentru menținerea identității comune și a reputației rețelei de franciză. Durata obligației de neconcurență este de asemenea irelevantă în situația în care aceasta nu depășește durata contractului de franciză.

Transferul substanțial al *know-how*-ului este specific

contractelor de franciză. Atunci când este necesară punerea în aplicare a contractelor și păstrarea identității comune și a reputației francizei, se poate justifica o obligație de neconcurență pentru întreaga durată a contractului. O asemenea clauză protejează investițiile făcute de către francizor pentru a dezvolta *know-how*-ul, care, odată transferat, nu mai poate fi retras: este necesar să furnizezi francizorului mijloacele de prevenire a utilizării *know-how*-ului, care este rezultatul investițiilor, de către competitori.

După încetarea contractului, o clauză de neconcurență post-contractuală poate fi impusă francizatului. Regulamentul nr. 330/2010 definește clauzele post-contractuale de neconcurență ca fiind "*orice obligație directă sau indirectă care interzice cumpărătorului, după încetarea acordului, să producă, să cumpere, să vândă sau să revândă bunurile sau serviciile*". Valabilitatea clauzelor de neconcurență post-contractuale este recunoscută în situațiile în care este indispensabilă protejarea *know-how*-ului transferat de la furnizor către cumpărător, cu condiția ca durata de timp să fie de maximum un an de la încetarea contractului și să fie limitată la sediul sau terenul unde distribuitorul a funcționat în cursul desfășurării contractului. În plus, obligația francizatului de a nu divulga *know-how*-ul către terțe părți, atâta timp cât acesta nu intră în domeniul public, este în mod general considerată necesară pentru protecția drepturilor de proprietate intelectuală ale francizorului și, dacă nu se află sub incidența art. 101(1) TFUE, să fie acoperită de Regulamentul Restricțiilor Verticale (Orientări privind restricțiile verticale, pct. 45).

Nelegalitatea suspendării automate a contestațiilor fiscale.

În prezent, există un număr impresionant de litigii fiscale în care, după stabilirea obligațiilor fiscale printr-un raport de inspecție fiscală și individualizarea lor printr-o decizie de impunere, autoritățile fiscale constată faptul că au dubii privind existența sau inexistența unor fapte penale și

sesizează Parchetul pentru a lămuri aceste dubii. Dincolo de precaritatea raționamentului juridic – pentru că aceste dubii, care au existat și la momentul întocmirii raportului de inspecție fiscală, excludeau caracterul cert al obligațiilor fiscale – ridică probleme automatismul organelor de soluționare a contestațiilor, care adoptă întotdeauna această soluție preventivă. Raționamentul fiscului a fost demontat, încă din 2014, de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, care a statuat că instanța de contencios administrativ investită cu controlul de legalitate asupra deciziei emise în temeiul art. 214 alin. (1) lit. a) din vechiul Cod de procedură fiscală [având corespondent în actualul art. 277 alin. (1) lit. a) Cod procedură fiscală] poate proceda la evaluarea măsurii administrative inclusiv în ceea ce privește exercitarea dreptului de apreciere al autorității fiscale, prin raportare la definiția excesului de putere, cuprinsă în art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, a proporționalității și a celorlalte exigențe ale dreptului la o bună administrare. S-a apreciat că, în caz contrar, s-ar accepta incidența art. 214 alin. (1) lit. a) VCPF [art. 277 alin. (1) lit. a) NCPF] în cazul oricărui demers formal de sesizare a organelor penale, cu consecința amânării nepermise a soluției în procedura administrativă (decizia nr. 1892 din 10 aprilie 2014). S-a spus de altfel și într-o jurisprudență mai veche că instanța de fond poate să verifice dacă mai există temeiurile pentru a continua suspendarea soluționării contestației, chiar în lipsa unei hotărâri penale definitive, cu asigurarea justului echilibru între interesul public și drepturile ori interesele private ale contribuabilului (Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, decizia civilă nr. 934 din 19 februarie 2010).

În această ambianță, suspendarea automată a contestațiilor fiscale, fără nicio motivare, ne apare ca vădit nelegală.

Acest articol a fost publicat în Newsletter-ul [Costaș, Negru &](#)

ICCJ – Act administrativ prin care s-a dispus retragerea autorizația de acces la informații clasificate. Regim juridic

Legislație relevantă:

Legea nr. 182/2002, art. 9 lit. d) și art. 28 alin. (4)

Retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu are natură disciplinară sau contravențională și nu reprezintă o sancțiune pentru acțiunile sau inacțiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informații clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecție a informațiilor clasificate.

Astfel fiind, în privința acestei măsuri nu sunt aplicabile prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conținutul actului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Decizia nr. 3271 din 13 martie 2013

Prin acțiunea înregistrată la 15.02.2008 și completată prin petițiile depuse la 28.08.2008 și la 6.10.2008,

reclamantul D.D. a solicitat ca, în contradictoriu cu pârâții Serviciul Român de Informații, G.C.M., V.P.R. și B.M., din cadrul U.M. 06xx B. să se dispună:

-anularea aprecierii de serviciu pe anul 2007 și a calificativului „corespunzător”;

-anularea celor două sancțiuni disciplinare acordate de conducerea unității în anul 2007, respectiv avertisment și mustrare scrisă;

-obligarea pârâților la plata de daune morale în sumă de 100.000 lei pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a imaginii, onoarei și demnității de militar, datorită modalității în care s-a acționat pentru distrugerea carierei sale profesionale;

-anularea actului administrativ prin care i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 și suspendarea executării acestui act;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 RON pentru prejudiciul suferit prin afectarea gravă a sănătății și imaginii, onoarei și demnității de ofițer, datorită modalității în care s-a acționat pentru forțarea excluderii sale din S.R.I., contrar dispozițiilor instanțelor judecătorești;

-obligarea pârâtului S.R.I. la plata tuturor drepturilor bănești cuvenite (inclusiv sporul de confidențialitate, sporul de risc, primele acordate, salariul de merit etc) de care ar fi beneficiat, conform prevederilor art. 106 din Legea nr. 188/1999, indexate, majorate și recalulate cu plata dobânzii aferente, pe care le-a pierdut pe nedrept, începând cu data emiterii actului administrativ contestat – 11.06.2008;

-obligarea pârâtului S.R.I. să organizeze

o ședință cu toate cadrele militare din U.M. 06xx B., în care să le aducă la cunoștință conținutul hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză;

-anularea calificativului „corespunzător” acordat la aprecierea de serviciu pe anul 2007 și obligarea pârâtului S.R.I. să-i acorde un calificativ proporțional cu activitatea depusă, prestație reflectată prin indicatorii statistici profesionali existenți la nivelul unității centrale și locale, precum și prin calificativul „bun” propus inițial de șeful de birou;

-obligarea pârâtului S.R.I: să depună integral ordinul nr. S/864/2002 privind modalitatea de întocmire a aprecierilor de serviciu în S.R.I.

În motivarea acțiunii, reclamantul a susținut că pentru anul 2007 nu se impunea evaluarea activității sale, deoarece nu se cunoștea soluția în dosarul aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție și cu toate acestea, i s-a acordat calificativul „corespunzător” pentru activitatea depusă în perioada 20 martie – 31 decembrie 2007, ceea ce reprezintă o măsură abuzivă, având ca scop declararea incompetenței sale și pe cale de consecință, trecerea sa în rezervă.

Calificativul acordat a fost contestat și față de nerespectarea bazei statistice profesionale impusă de O.D. 981/2004 și O.D. 864/2002, arătându-se totodată că, indicatorii propuși inițial de șeful biroului (care a propus calificativul de „bun”) au fost modificați în mod nejustificat și nemotivat de conducerea unității.

Actele prin care s-au aplicat sancțiunile de „avertisment” și de „mustrare scrisă” au fost contestate pentru faptul necomunicării lor, conform dispozițiilor art. 50 din Legea nr. 215/2001, precum și pentru obligația de a fi fost motivate, conform dispozițiilor art. 84, art. 89

și art. 93 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Codul muncii și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Retragerea accesului la informații clasificate a fost considerată de reclamant ca fiind o măsură nelegală și abuzivă, cu motivarea că, fără acces la informații clasificate, nu are dreptul să intre în biroul în care a fost repartizat să-și desfășoare activitatea pentru funcția deținută de drept, astfel că îi sunt afectate grav și interesele patrimoniale, prin pierderea drepturilor salariale acordate ofițerilor din operativ.

Nelegalitatea acestui act a fost invocată atât pentru necomunicarea în scris, cât și pentru nemotivarea în fapt, contrar prevederilor art. 50 din Legea nr. 215/2001, art. 84, 89, 93 și art. 101 alin. 2 din Legea nr. 188/1999, art. 268 din Legea nr. 53/2003 și art. 35 din Legea nr. 14/1992.

Reclamantul a învederat că, simpla trimitere la prevederile legale, fără nici o referire la existența și natura situației temeinic justificate, nu acoperă cerința motivării actului administrativ, pentru că nu permite verificarea limitei de demarcație între puterea discreționară și arbitrarul.

Ca argument suplimentar pentru caracterul arbitrar al actului administrativ supus judecății s-a invocat și nerespectarea procedurii prevăzute de Legea nr. 182/2002 și H.G. nr. 585/2002, acte normative care reglementează procedura emiterii /retragerii autorizației de acces la informații clasificate.

Reclamantul a precizat că nu i-au fost aduse la cunoștință demersurile anterioare, prin care s-a inițiat procedura de revalidare a autorizației deținute, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a cunoaște acuzațiile aduse și de a

formula apărări .

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a pronunțat sentința civilă nr. 364 din 30.05.2012, prin care a admis în parte acțiunea, a anulat sancțiunea disciplinară „mustrare scrisă” aplicată în decembrie 2007, a respins în rest acțiunea și a obligat pârâta U.M. 06xx B. să plătească reclamantului cheltuieli de judecată parțiale către reclamant în sumă de 100 lei.

Cu privire la sancțiunea „avertismentului” aplicată la 1.06. 2007, s-a reținut că reclamantul a fost sancționat disciplinar pentru părăsirea fără aprobare a unității sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 lit. a și art. 4 alin. 1 lit. a din Ordinul nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I.

Motivele de nelegalitate invocate pentru încălcarea dispozițiilor Codului muncii și ale Legii nr. 188/1999 prin necomunicarea în scris și nemotivarea în fapt a actului contestat au fost respinse de instanța de fond, reținându-se că aceste reglementări nu sunt aplicabile reclamantului care, fiind militar, este supus statutului cadrelor militare, aprobat prin Legea nr. 80/1995.

De asemenea, s-a avut în vedere că, potrivit rapoartelor din dosarul nr. 62xx/3/2008, reclamantul a refuzat să semneze de luare la cunoștință pentru sancțiunea aplicată comunicarea scrisă, asemenea celei de sancționare, așa după cum rezultă chiar din conținutul contestației, în care s-au indicat numărul și data comunicării.

Cu privire la sancțiunea „mustrare scrisă” aplicată la data de 12.12.2007, instanța de fond a constatat că este întemeiată cererea de anulare formulată de reclamant,

pentru că pârâtul nu a prezentat înscrisurile avute în vedere la aplicarea acestei sancțiuni.

Cu privire la aprecierea de serviciu și calificativul „corespunzător” acordat pentru anul 2007, instanța de fond a respins cererile de anulare, cu motivarea că, reclamantul a fost corect evaluat pentru anul 2007, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din Ordinul nr. 864/2002 emis de directorul S.R.I., care prevăd expres că aprecierile de serviciu se întocmesc anual pentru cadrele militare în activitate.

Cum la data întocmirii aprecierii contestate, reclamantul era cadru militar în activitate, calitate menținută și pe parcursul soluționării dosarelor referitoare la statutul său profesional, instanța de fond a considerat că erau aplicabile normele care prevăd obligația evaluării, prin aprecierile de serviciu încheiate pentru activitatea desfășurată de cadrele militare.

Cererea de modificare a calificativului acordat la aprecierea de serviciu pentru anul 2007 a fost respinsă, reținându-se pe baza documentelor aflate la dosarul cauzei că, acordarea calificativului „corespunzător” a fost justificată de sancționarea disciplinară a reclamantului în cursul anului 2007, ceea ce denotă că disciplina și acceptarea normelor și regulilor impuse nu au fost la nivelul exigențelor care există într-o unitate militară.

Cererea de acordare a daunelor morale a fost respinsă de prima instanță, care a reținut că nu sunt întrunite în cauză elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a pârâților chemați în judecată.

Deși a fost anulată sancțiunea cu „muștrare scrisă”, s-a considerat că această dispoziție nu justifică acordarea

daunelor morale solicitate, pentru că sancțiunea respectivă nu era de natură să afecteze imaginea, onoarea ori demnitatea reclamantului, în condițiile în care reclamantul nu a avut o carieră ireproșabilă, fiind sancționat disciplinar atât în perioada studiilor militare, cât și ulterior, în perioada în care a îndeplinit funcția de ofițer în Ministerul Apărării Naționale.

Cu privire la actul administrativ prin care reclamantului i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005, a fost respinsă cererea de anulare, constatându-se legalitatea actului emis pentru protecția informațiilor clasificate în baza Legii nr. 182/2002 și a H.G. nr. 585/2002 .

Reținând că actul respectiv nu intră în sfera de aplicare a Codului Muncii și Legii nr. 188/1999, instanța de fond a constatat respectarea cerinței de motivare a măsurii dispuse prin aspectele menționate pe larg la punctele 1 -5 din raportul prin care s-a propus retragerea autorizației, aspecte care se încadrează în prevederile legale și care demonstrează existența unor riscuri și vulnerabilități de securitate care impuneau retragerea autorizației de acces la informații clasificate deținută de reclamant.

Apărarea reclamantului că nu i-au fost aduse la cunoștință demersurile anterioare emiterii actului a fost respinsă de instanța de fond , deoarece la data de 15.04.2008 i s-a luat un interviu de securitate. Concluzia instanței de fond a fost că măsura retragerii autorizației reclamantului nu a fost dispusă intempestiv, ci pe baza unor cercetări efectuate de structura de securitate competentă, a unui interviu de securitate luat titularului autorizației și a unor motive expuse pe larg în raportul cuprinzând propunerea măsurii respective.

Instanța de fond a mai reținut că retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu reprezintă o sancțiune disciplinară, nefiind aplicată în baza dispozițiilor Legii nr. 80/1995, ale regulamentelor militare (RG3) și Ordinului nr. S/867/2002 emis de directorul S.R.I., care reglementează răspunderea disciplinară a militarilor.

Împotriva acestei sentințe, a declarat recurs reclamantul solicitând ca, în temeiul dispozițiilor art. 304 pct. 7,8,9 și art. 304/1 C.proc.civ., să fie modificată hotărârea atacată, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost formulată și completată ulterior.

Ca prim motiv de recurs, s-a invocat încălcarea drepturilor la un proces echitabil, care potrivit jurisprudenței CEDO, presupune ca instanța națională să examineze în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse atenției și să nu se limiteze la a relua concluziile pârâtei.

Prin prisma respectării prevederilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și art. 129 alin. 5 C.proc.civ., recurentul a susținut că nu a beneficiat de o anchetă aprofundată și efectivă, datorită refuzului sistematic al primei instanțe de a încuviința administrarea unor înscrisuri pe care și-a întemeiat pretențiile.

Prin cel de-al doilea motiv de recurs a fost reiterată excepția nulității absolute cu privire la actul administrativ prin care a fost retras accesul la informații clasificate, pentru următoarele considerente:

- a fost emis fără declanșarea unei proceduri de cercetare prealabilă, contrar prevederilor art. 268 din Codul muncii, fapt recunoscut expres de intimatul S.R.I. în cadrul interviului de securitate din data de 15.04.2008;
- nu a fost comunicat recurentului, care a primit numai o înștiințare despre retragerea

accesului la informații clasificate, fără prezentarea tuturor motivelor de drept avute în vedere, determinând o stare de neliniște cauzată de lipsa de informații, ceea ce constituie un tratament degradant, în sensul dispozițiilor art. 3 din Convenția europeană a drepturilor omului;

- prin emiterea actului administrativ contestat – raportul nr. 001.362.365 din 28.05.2008 întocmit de U.M. 01xx B., recurentul a fost sancționat în fapt și în drept pentru a patra oară în considerarea aceluiași motive, iar instanța de fond nu a stabilit natura juridică a măsurii de retragere a accesului la informații clasificate, reținând doar că aceasta nu reprezintă o sancțiune disciplinară sau contravențională.
- prin modalitatea în care s-a fundamentat în drept actul contestat, au fost încălcate următoarele dispoziții legale, interpretate eronat și de instanța de fond: art. 11, art. 12 lit. d, art. 47, art. 90, art. 92 și art. 97 din O.D. nr. 0872/2002 – Norme generale privind protecția informațiilor clasificate din S.R.I., conform cărora, competența de aplicare a contravențiilor și sancțiunilor la regimul informațiilor clasificate din S.R.I. aparține șefului unității pentru cadrele din subordine și acesta trebuie să întocmească un raport cu propunerea motivată adresată structurii de securitate pentru retragerea autorizației de acces la informații clasificate, pe baza raportului comisiei de coordonare a structurilor de securitate din cadrul S.R.I.;
- actul contestat nu menționează natura juridică a măsurii de retragere a autorizației de acces la informații clasificate, iar instanța de fond nu a stabilit nici o calificare în drept, deși intimatul S.R.I. a precizat ca măsura luată nu se referă la răspunderea contravențională sau

disciplinară, cu atât mai mult cu cât, aplicarea sancțiunii contravenționale s-a prescris, conform art. 338 alin. 4 din H.G. nr. 585/2002, iar sancționarea disciplinară nu poate fi dispusă decât în condițiile prevăzute expres de art. 39 din Legea nr. 182/2002;

- prin nerespectarea prezumției de nevinovăție, în mod abuziv, s-a reținut în conținutul actului contestat întocmirea unui document clasificat, deși nu a fost finalizat procesul penal aflat pe rolul instanțelor militare și nu s-a stabilit vinovăția recurentului;

Prin cel de-al treilea motiv de recurs, a fost criticată soluția de menținere ca legale a actelor administrative întocmite pentru aprecierea de serviciu pe anul 2007 și pentru aplicarea sancțiunii disciplinare cu „avertisment”.

Recurentul a învederat că, instanța de fond nu a avut în vedere că, actele respective nu sunt motivate prin înscrisuri justificative ori cu argumente suficient de explicite și consistente, contrar jurisprudenței în domeniu care sancționează cu nulitatea nemotivarea actelor administrative individuale.

În acest sens, s-a arătat că, actele contestate nu conțin motivele de fapt pentru care au fost emise, nu fac referire la alte înscrisuri care ar face parte integrantă din cuprinsul lor și nu menționează termenul sau instanța în care pot fi contestate, lăsând totul la nivelul caracterului arbitrar și puterii discreționare a intimatului S.R.I.

Recurentul a susținut că hotărârea de respingere a cererii de anulare a sancțiunii disciplinare cu avertisment este și netemeinică, întrucât au fost preluate în mod greșit apărările instituției intime cu privire la

atribuirea și unicitatea ecusonului electronic nr. 1xx, deși nu există probe certe privind repartizarea acestui ecuson de acces și întocmirea unui proces – verbal de predare – primire.

În ultimele patru motive de recurs, a fost criticată soluția de respingere a cererilor formulate pentru obligarea intimaților la plata de daune morale în sumă de 1.000.000 lei și la plata cheltuielilor de judecată, precum și pentru obligarea intimatului S.R.I. la organizarea unei ședințe cu toate cadrele militare din U.M.06xx B., în care să fie adus la cunoștință conținutul hotărârilor judecătorești pronunțate în cauză.

Recurentul a susținut că, actele administrative deduse judecății, fiind emise în condiții de nelegalitate, au adus grave prejudicii sănătății și personalității sale, având efecte negative în familie și în societate și i-au lezat valori nepatrimoniale, precum cinstea, onoarea, demnitatea, imaginea și numele.

Referitor la despăgubirile morale compensatorii solicitate prin cererea introductivă, s-a arătat că, acestea nu sunt disproporționate în raport cu suferințele fizice și psihice produse recurentului de conduita nelegală a intimaților, iar efectele negative produse prin emiterea actelor administrative nelegale se subsumează efectelor generate de prelungirea în timp a procedurilor judiciare în cauză. Ca argument în acest sens, a fost invocată jurisprudența CEDO, prin care s-a reținut existența unei prezumții solide că durata excesivă a unei proceduri determină un prejudiciu moral.

Examinând actele și lucrările dosarului, în raport și cu dispozițiile art. 304 și art. 304/1 C.roc.civ., Înalta Curte a respins recursul ca nefondat pentru următoarele considerente:

1. Aspecte de fapt și de drept relevante

Hotărârea supusă prezentului recurs a fost pronunțată de instanța de fond cu respectarea dreptului recurentului D.D. la un proces echitabil, în sensul definit de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât ca ansamblul garanțiilor procedurale enunțate în această dispoziție convențională, cât și dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei, ceea ce presupune inclusiv motivarea hotărârilor, principiul contradictorialității și modul de administrare a probelor, pentru care au fost formulate critici în primul motiv de recurs.

Sub aspectul motivării hotărârii atacate, se constată că au fost respectate prevederile art. 261 alin. (1) pct. 5 C.roc.iv. întrucât judecătorul fondului a expus considerentele de fapt și de drept care i-au format convingerea pentru respingerea acțiunii formulate, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile pârâților.

Cum motivarea hotărârii nu impune ca judecătorul să răspundă tuturor argumentelor invocate de părți, se constată că în cauză a fost îndeplinită cerința motivării prin prezentarea argumentelor decisive în soluționarea pricinii, din care rezultă în mod neechivoc examinarea tuturor probelor administrate și a dispozițiilor legale care au determinat respingerea cererilor formulate.

În conformitate cu prevederile art. 6 parag. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, art. 128 alin. (5) și art. 261 alin. (1) pct. 5 C.proc.civ. se constată că hotărârea atacată cuprinde o motivare coerentă, clară și lipsită de contradicții sau ambiguități, cu dezvoltarea raționamentului juridic avut în vedere la soluționarea cauzei, ceea ce reprezintă un răspuns specific, explicit la problema dedusă judecății (CEDO, hotărârea din 15.03.2007 în

cauza Gheorghe c. României).

De asemenea, se constată că litigiul a fost soluționat în primă instanță cu respectarea principiului contradictorialității și printr-o corectă administrare a elementelor probatorii în prezența părților, în ședință publică pentru asigurarea unei dezbateri contradictorii, iar concluziile deduse de judecător corespund faptelor prezentate .

Constatându-se că, la prima instanță, părțile au beneficiat de o procedură echitabilă, publică, desfășurată într-un termen rezonabil și că, aprecierea probelor făcută de judecătorul fondului corespunde situației de fapt dovedită, neavând caracter injust sau arbitrar, se vor respinge ca nefondate criticile formulate în recurs în baza dispozițiilor art. 304 pct. 7 și pct. 8 C.proc.civ.

Critica adusă de recurent soluției de menținere a actului administrativ prin care i s-a retras autorizația de acces la informații clasificate nr. 40xxx din 11.07.2005 a fost respinsă ca nefondată, deoarece sentința atacată reflectă interpretarea și aplicarea corectă a prevederilor legale și regulamente incidente în cauză, precum și o evaluare adecvată a materialului probator administrat de părți.

La data de 6.06.2008 i s-a retras recurentului autorizația de acces la informații clasificate, reținându-se că, activitățile desfășurate de acesta constituiau criterii de incompatibilitate pentru accesul său la informații clasificate, conform dispozițiilor art. 160 lit. a), f) și g) din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002.

Instanța de fond a constatat în mod corect legalitatea acestei măsuri, contestată numai sub aspect procedural de

către recurent, care a recunoscut, în cadrul interviului de securitate derulat la data de 15.04.2008, existența criteriilor de incompatibilitate pentru accesul său la informații clasificate, prin nerespectarea reglementărilor privind protecția informațiilor secrete de stat din domeniul său de activitate.

Motivele de nelegalitate invocate din punct de vedere formal cu privire la acest act administrativ au fost respinse în mod întemeiat, reținându-se că măsura aplicată are ca scop eliminarea unor elemente de risc în planul protecției informațiilor clasificate și nu reprezintă un act de stabilire a răspunderii contravenționale sau disciplinare pentru titularul dreptului de acces la informații clasificate.

Stabilind judicios caracterul administrativ al măsurii dispuse în scop de prevenție pentru protecția informațiilor clasificate, judecătorul fondului a constatat corect că nu sunt aplicabile în cauză prevederile Legii nr. 188/1999 și ale Codului muncii referitoare la procedura de cercetare prealabilă, la forma și conținutul actului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

Pentru același considerent, a fost corect respinsă și susținerea prin care recurentul a invocat sancționarea sa pentru a patra oară consecutiv și pentru aceleași motive.

Retragerea autorizației de acces la informații clasificate nu are natură disciplinară sau contravențională și nu reprezintă o sancțiune pentru acțiunile sau inacțiunile care constituie elemente de incompatibilitate pentru acces la informații clasificate, fiind un act administrativ prevăzut de art. 9 lit. d) din Legea nr. 182/2002 ca o măsură de protecție a informațiilor clasificate.

Conform dispozițiilor art. 28 alin. (4) din Legea nr. 182/2002 și art. 155 din H.G. nr. 585/2002, dreptul de acces la informații clasificate se acordă numai pentru o perioadă limitată de până la 4 ani și în această perioadă pot fi reluate oricând verificările, în sensul de a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile legale, astfel că, pentru efectuarea verificărilor și pentru a se lua măsura de retragere a autorizației nu este necesară și nici obligatorie nici o sesizare și nici o solicitare de revalidare.

Față de aceste prevederi legale, s-a reținut în mod corect în hotărârea instanței de fond că, în cauză, nu era necesară întocmirea unui alt raport de către șeful D.J.I. B., întrucât verificarea și retragerea autorizației se poate dispune de structura de securitate, iar prevederile art. 47 din O.D. nr. 0875/2002 nu impuneau existența unui raport distinct cu propunerea de retragere a autorizației în cazul recurentului, în privința căruia s-au constatat elemente de incompatibilitate pentru accesul la informații clasificate, rezultate din încălcarea reglementărilor referitoare la protecția informațiilor clasificate, prin documentul nr. 001.xxx din 28.05.2008, deșus în extras declasificat la dosarul de fond.

Recurentul a susținut fără temei încălcarea dispozițiilor O.D. nr. 0875/2002 pentru aprobarea „Normelor generale privind protecția informațiilor clasificate în Serviciul Român de Informații”, act emis în aplicarea Legii nr. 182/2002 și a Hotărârii nr. 585/2002, care nu condiționează măsura de retragere a accesului la informații clasificate de realizarea operațiunilor procedurale expuse în memoriul de recurs.

De asemenea, fără temei, s-a invocat în recurs încălcarea de către instituția intimată a prezumției de nevinovăție de care beneficia recurentul până la soluționarea dosarului penal nr. xx/752/2001 al Tribunalului Militar

Cluj, în care a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale prevăzută de art. 288 alin. (2) Cod penal, întrucât retragerea autorizației de acces la informații clasificate a fost corect calificată de prima instanță ca având natura juridică a unei măsuri administrative, prevăzută de legislația referitoare la protecția informațiilor clasificate pentru cazul existenței unor riscuri și vulnerabilități de securitate, cum s-au demonstrat în cauză, iar nu ca o consecință a acuzațiilor penale de fals.

Nefondată este și susținerea recurentului privind necomunicarea actului administrativ de retragere a accesului la informații clasificate și privarea sa, în acest mod, de posibilitatea de a cunoaște toate motivele de drept avute în vedere de către autoritatea emitentă și de a formula apărări.

Din actele dosarului, rezultă că, prin adresa nr. 3.3xx.xxx din 11.06.2008, recurentului i s-a adus la cunoștință încetarea valabilității autorizației de acces la informații clasificate și deci retragerea acesteia, existând astfel posibilitatea efectivă de contestare, care de altfel a și fost valorificată, atât în procedura administrativă, prin recursul grațios exercitat la data de 19.06.2008, cât și în procedura judiciară, prin acțiunea în anulare formulată la 28.08.2008, în completarea cererii inițiale de chemare în judecată din 15.02.2008.

În atare situație, se apreciază ca fiind vădit nefondate susținerile recurentului privind lipsa comunicării și lipsa motivării cauzelor care au determinat retragerea autorizației de acces la informații clasificate și aceasta, cu atât mai mult cu cât, la completarea chestionarului de securitate, a fost de acord ca neacordarea avizului de securitate să nu fie motivată, astfel cum se prevede expres în H.G. nr.

585/2002.

Ansamblul circumstanțelor concrete ale cauzei exclude și constatarea unor acțiuni sau inacțiuni ale intimaților incompatibile cu dispozițiile art. 3 din Convenția europeană a drepturilor omului și în consecință, susținerile recurentului având ca obiect supunerea sa la tratamente inumane sau degradante sunt lipsite de un temei plauzibil în raport cu faptele pretinse, fără administrarea unor mijloace de probă adecvate, apte să elimine orice îndoială rezonabilă.

Critica formulată prin cel de-al treilea motiv de recurs cu privire la soluția de respingere a cererilor de anulare a aprecierii de serviciu pe anul 2007, a calificativului acordat și a sancțiunii disciplinare cu avertisment, va fi respinsă ca nefondată.

Legalitatea întocmirii aprecierii de serviciu a recurentului pentru anul 2007 a fost corect constatată de instanța de fond în raport cu dispozițiile art. 73 din Legea nr. 80/1995 și art. 6 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din O.D. nr. S/864/2002, potrivit căroră, aprecierea de serviciu anuală se întocmește numai cadrelor militare în activitate.

Recurentul a fost trecut în rezervă prin Ordinul din 22.11.2006, pentru care s-a dispus suspendarea executării, în baza dispozițiilor art. 15 din Legea nr.554/2004, prin încheierea din 19.03.2007 a Curții de Apel Brașov, irevocabilă prin decizia nr. 3244 din 26.06.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel că, în perioada 22.11.2006 – 19.03.2007, nu a avut calitatea de cadru militar în activitate, nefiind îndeplinite condițiile legale pentru întocmirea aprecierii de serviciu. Această apreciere a fost corect întocmită de la data numirii recurentului în funcția deținută anterior trecerii în rezervă, de ofițer III, nivel 2, prin O.D.

S.R.I. din 19.03.2007, emis în executarea încheierii din 19.03.2007 a Curții de Apel Brașov.

Instanța de fond a constatat , de asemenea în mod corect, legalitatea calificativului „corespunzător” acordat pentru anul 2007 față de punctajele obținute de recurent la indicatorii din aprecierea de serviciu anuală și față de starea precară de disciplină militară asumată și materializată de acesta, dat fiind că, pe parcursul anului respectiv, a fost sancționat disciplinar de două ori, cu avertisment și mustrare scrisă.

Atât actul de acordare a calificativului pentru anul 2007, cât și actul de constatare nr. S/34xxxx din 28.02.2008 emis pentru soluționarea contestației administrative au fost amplu motivate în fapt și în drept, astfel că recurentul a avut cunoștință de considerentele avute în vedere la aprecierea sa de serviciu, precum și posibilitatea contestării lor, prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege.

Soluția de menținere a actului administrativ din 1.06. 2007, prin care recurentului i s-a aplicat sancțiunea disciplinară a avertismentului, este legală și temeinică, iar criticile aduse în recurs sunt nefondate.

Instanța de fond a constatat cu just temei legalitatea sancțiunii disciplinare aplicate recurentului pentru părăsirea fără aprobare a unității sau a locului de îndeplinire a misiunilor, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și art. 4 alin. (1) lit. a) din O.D. nr. S/867/2002.

Din raportul întocmit la 1.06.2007 rezultă faptele repetate ale recurentului de părăsire a locului de muncă, fără aprobarea șefilor ierarhici, în perioada 2-30 mai 2007. Recurentul a contestat în mod neîntemeiat această situație de fapt, motivând că nu i s-a predat ecusonul

de acces electronic nr. 151, deși acesta este unic și i-a fost atribuit la data de 21.03.2007, astfel după cum rezultă din certificatul nr. 19xxxxx din 2.09.2010 întocmit de U.M. 06xx B. cu privire la sistemul automat de auditare a accesului în sediul unității.

Recurentul a contestat, de asemenea fără temeii, comunicarea actului de aplicare a sancțiunii avertismentului, în condițiile în care, potrivit raportului întocmit la data de 1.06.2007, în prezenta locțiitorului șefului unității și a șefului compartimentului managementul resurselor umane, a refuzat să semneze de luare la cunoștință despre sancțiunea aplicată, notându-și însă numărul și motivarea actului de sancționare, pe care le-a indicat ulterior în contestațiile formulate.

Și cu privire la acest ultim act, instanța de fond a constatat corect că recurentul nu a fost împiedicat să-și exercite dreptul la apărare, valorificat atât în procedura administrativă, cât și în procedura judiciară.

Ultimele critici formulate în recurs se referă la cererile cu caracter accesoriu din acțiunea recurentului – reclamant, care nu au constituit obiectul judecății la instanța de fond, ca urmare a respingerii cererilor principale de anulare a actelor administrative întocmite de intimatul S.R.I. și în consecință, nu există temeii pentru a fi examinate de instanța de recurs.

Admiterea acțiunii în parte, numai în privința cererii de anulare a sancțiunii disciplinare cu „mustrare scrisă”, nu justifică admiterea acestor cereri accesorii formulate și motivate în fapt și în drept pentru efectele pretins a fi fost produse de celelalte acte administrative deduse judecății și a căror legalitate a fost corect constatată de instanța de fond.

De altfel, instanța de fond a apreciat corect că nu sunt întrunite elementele prevăzute de lege pentru stabilirea răspunderii civile delictuale a intimaților, în condițiile în care aceștia nu au săvârșit fapte de natură a afecta imaginea, onoarea și demnitatea recurentului, iar sancțiunea disciplinară cu „muștrare scrisă” a fost anulată pentru considerente procedurale și nu pentru inexistența faptei, reținută ca abatere disciplinară.

Pentru considerentele care au fost expuse, constatând că nu există motive de casare sau de modificare a hotărârii pronunțate de instanța de fond, Înalta Curte a respins prezentul recurs ca nefondat.

2.Soluția instanței de recurs și temeiul juridic al acesteia.

În baza dispozițiilor art. 312 alin.(1) C.proc.civ. și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte a respins ca nefondat recursul declarat de reclamantul D.D.